

Na naradzie tej przewodniczący Oddziału PTL w Opolu mgr inż. T. Podkówka wręczył Złotą Odznakę odchodzącemu na emeryturę i długoletniemu członkowi Zarządu Oddziału ob. inż. Kazimierzowi Jarczakowi.

M. P.

Profesor dr Władysław Szafer 1886—1970 członek honorowy PTL

Профессор докт. Владислав Шафер 1886—1970
почетный член Польского Лесного Общества

Professor Dr Władysław Szafer, 1886—1970,
honorary member of the Polish Forest Society

W dniu 16 listopada 1970 r. zmarł w Krakowie światowej sławy uczony, botanik polski — prof. dr Władysław Szafer. Zaslęgi Jego dla nauk przyrodniczych, a szczególnie dla botaniki polskiej są wielkie.

Władysław Szafer w latach 1905—1908 odbywał studia botaniczne u profesorów R. Wettsteina, J. Wiesnera, R. Schiffnera i L. Adamowicza w Wiedniu, po czym kontynuował je u prof. M. Raciborskiego we Lwowie, uzyskując doktorat w 1910 roku. Przed objęciem katedry botaniki w Wyższej Szkole Lasowej we Lwowie w 1912 r., uzupełnił swe studia w zakresie botaniki leśnej i anatomii drewna u prof. C. Wilhelma w Wiedniu, a w dziedzinie gleboznawstwa i szkodników leśnych u profesorów A. Rahmana i Tubeuf'a w Monachium.

W 1917 r. objął Instytut Botaniki w Uniwersytecie Jagiellońskim, zostając równocześnie dyrektorem Ogrodu Botanicznego w Krakowie. Od 1919 r. był profesorem zwyczajnym UJ; w latach 1936/37 i 1937/38 — rektorem, a podczas okupacji — organizatorem i rektorem Tajnego Uniwersytetu (1940—1945). Od 1920 r. był członkiem PAU, a od 1952 r. — PAN. Przy jednoczesnym kierowaniu nadal Instytutem Botanicznym UJ (przemianowanym na Katedrę Systematyki i Geografii Roślin UJ) i Ogrodem Botanicznym — zorganizował w 1953 r. Instytut Botaniki PAN w Krakowie i był jego dyrektorem do 1961 r.

Równocześnie z olbrzymią energią pracował na polu ochrony przyrody rozwijając działalność naukową popularyzatorską i organizacyjną. Był przewodniczącym Tymczasowej Państwowej Komisji Ochrony Przyrody (1919—1925), następnie — Państwowej Rady Ochrony Przyrody (1925—1949), delegatem Min. WR i OP do spraw ochrony przyrody i współzałożycielem Ligi Ochrony Przyrody w Polsce (1924). W latach 1951—1961 założył i kierował Zakładem Ochrony Przyrody PAN w Krakowie. Został też honorowym członkiem Międzynarodowej Unii Ochrony Przyrody i jej Zasobów, oraz Międzynarodowego Komitetu Parków Narodowych.

Zainteresowania naukowe prof. W. S z a f e r a były niezwykle szerokie. Opublikował 693 prace, m. in. z takich dziedzin jak geografia roślin, paleobotanika, fitosocjologia, taxonomia, ochrona przyrody, florystyka, historia botaniki itd. Był inicjatorem badań palinologicznych w Polsce, oraz zapoczątkował badania fitosocjologiczne. Założył, a zarazem był redaktorem i współautorem wielu wydawnictw zbiorowych — („Flora Polska”, „Szata roślinna Polski”, „Ochrona Przyrody i jej zasobów”) i czasopism — („Ochrona przyrody”, „Chrońmy przyrodę ojczystą”, „Acta Paleobotanica”).

Władysław S z a f e r przyjęty był w poczet członków czynnych Galicyjskiego Towarzystwa Leśnego w 1910 r. Od tego czasu nazwisko prof. S z a f e r a wielokrotnie znalazło się w rocznikach „Sylwana”. Na VI Ogólnym Zebraniu Delegatów PTL, w dniu 26.XII.1934 r. w Warszawie mianowany członkiem honorowym Towarzystwa. Zasłużył się jako niestrudzony badacz lasów, jako wielki organizator i ofiarny kierownik ruchu ochrony przyrody w Polsce, inicjator wielu rezerwatów, wreszcie autor licznych nader cennych prac naukowych związanych z leśnictwem.

Uznaniem dla wszechstronnej, zarówno naukowej, popularyzatorskiej, pedagogicznej, jak i organizatorskiej działalności Wł. S z a f e r a było nadanie Mu godności doktora honoris causa przez trzy uniwersytety; członkostwo honorowe wielu towarzystw naukowych krajowych i zagranicznych, oraz przyznanie wielu wysokich odznaczeń państwowych.

J. Oleszakowa